

Laten we de grote onverschilligheid over abortus doorbreken

Katholiek Nieuwsblad, 10 maart 2022

door broeder René Stockman, generaal overste van de Broeders van Liefde

Waarom beweegt het ene leed ons tot een terecht en diep medeleven, terwijl het andere ons onverschillig lijkt te laten?

De laatste maanden zijn we getuige geweest van verdwijningen en ongevallen waarvan kinderen het slachtoffer waren. Telkens, en meer dan terecht, zagen we een golf van medeleven. Bij het kind dat in een diepe waterput viel in Marokko waren de reddingswerken internationaal nieuws dat minuut na minuut werd gevolgd. Het was bewonderenswaardig met welke solidariteit gepoogd werd het kind te bevrijden.

Spontane compassie

Toen het nieuws kwam dat de hulp te laat kwam, voelden we met zijn allen de pijn van het verlies. Een kind dat we nooit hadden gekend of gezien werd één van de onzen, een geliefde medemens, een deeltje van onszelf. Ik heb de avond waarop de reddingswerken ten einde kwamen, verschillende malen, tegen alle gewoonten in, de nieuwspagina geopend in de hoop positief nieuws te lezen.

Compassie, die het hart is van de naastenliefde, welke spontaan in het hart van velen op, ook in het mijne. Dat is het mensdom op zijn best, broederschap die alle grenzen doorbreekt en geen vragen meer stelt over etnische, religieuze of andere verschillen. Wij zijn allen broeders en zusters, en het is de liefde voor elkaar die ons bindt.

Hardnekkigheid

Hoe komt het dan dat eenzelfde golf van medeleven ontbreekt wanneer het gaat over kinderen die nog geboren moeten worden? Het is schrijnend te moeten vaststellen hoeveel kinderen vóór hun geboorte het leven niet gegund wordt en door abortus worden gedood. De hardnekkigheid waarmee sommigen enkel het recht van de vrouw beogen en dat van het kind totaal negeren, is onbegrijpelijk.

Nederland is er trots op dat uiteindelijk de wachttijd tussen de vraag en de uitvoering van abortus wordt afgeschaft, men hoopt met het laten verschaffen van de abortuspil door de huisarts abortus te 'normaliseren' en president Macron achtte het zijn plicht de Europese Unie op te roepen abortus tot mensenrecht te verheffen. En in de media verschenen opnieuw foto's waarop vrouwen op hun ontblote buik de vermaarde tekst 'Baas in eigen buik' hadden neergeschreven. En dat alles onder de noemer van menselijke vooruitgang.

Schroom en terughoudendheid

Dit lijkt wel de tegenovergestelde beweging van wat we zagen bij de ongevallen die de eerder genoemde kinderen troffen. Het medelijden lijkt hier omgeslagen in een totale onverschilligheid, die opkomt in het zog van een oprukkend individualisme dat niemand lijkt te ontzien.

Natuurlijk zie ook ik de uitzichtloze situaties die een vrouw tot abortus kunnen bewegen, evenals de psychische wonden die een abortus kan veroorzaken. Maar dit alleen al zou ons met heel veel schroom en terughoudendheid naar abortus moeten doen kijken, en ons met vereende krachten naar alternatieve oplossingen moeten doen zoeken.

Recht van de sterkste

Dit lijkt echter ondergeschikt en verwaarloosbaar tegenover de strijd om abortus als mensenrecht te laten erkennen en het toejuichen van iedere stap richting 'normalisering'. Wie zich nog durft uit te spreken tegen abortus wordt niet alleen meewarig, maar zelfs vijandig naar de zijkant verwezen. Hoe durven ze...

De meest verontrustende tegenstelling die hier opduikt, is deze: dat wat normaal als menselijke vooruitgang wordt beschouwd, namelijk de speciale zorg voor het meest zwakke, hier totaal ondergesneeuwd raakt door een toenemend individualisme en een absoluut verklaarde zelfbeschikking.

Het recht van de sterkste wint het hier en onmondige kinderen moeten het ontgelden. Voor hen is er geen media-interesse, en de mogelijke opkomende compassie wordt verdrongen door een niet zelden aangemoedigde onverschilligheid.

Laten we niet vergeten dat er voor zwijgen of zelfs goedpraten, een gedeelde verantwoordelijkheid geldt, een passieve deelname aan een daad die verkeerd blijft, ook al is die door de wetgever gedecriminaliseerd. Laten we dus samen de moed behouden om niet aan de zijlijn te gaan staan waarnaar we worden verwezen, maar dit opgelegde stilzwijgen te doorbreken.

Overgenomen met toestemming van Katholiek Nieuwsblad.